

# EGYPTE

2E REGERINGSJAAR ACHNETOET I

Hepsetsoet en Darwishi stonden in de brandende zon op een heuvel. Met samengeknepen ogen tuurden de hogepriester en zijn kleine vriend over de groene Nijl naar het zuiden.

Heel in de verte verschenen drie zeilen.

‘Maashi! Daar! Ik zie ze!’ juichte Darwishi.

‘Gelukkig! Ik ook.’ Hepsetsoet lachte opgelucht.

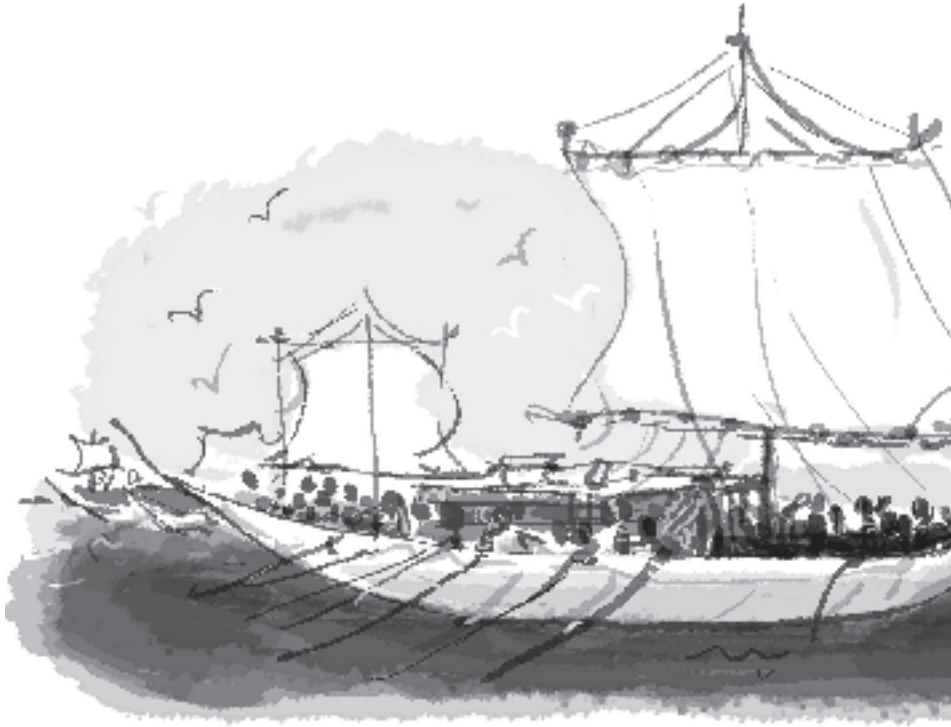
‘Dacht je dat ze niet zouden komen?’ vroeg

Darwishi verbaasd.

‘Er kan altijd iets gebeurd zijn in het gevaarlijke land van koning Bowobamba. En we hebben zijn spullen nodig. Weet je nog welke?’

‘Natuurlijk. Hij brengt wierook en mirre,’ zei Darwishi trots. ‘Dat is bijna op en dat mag niet, want dan worden de goden in de tempel boos.’

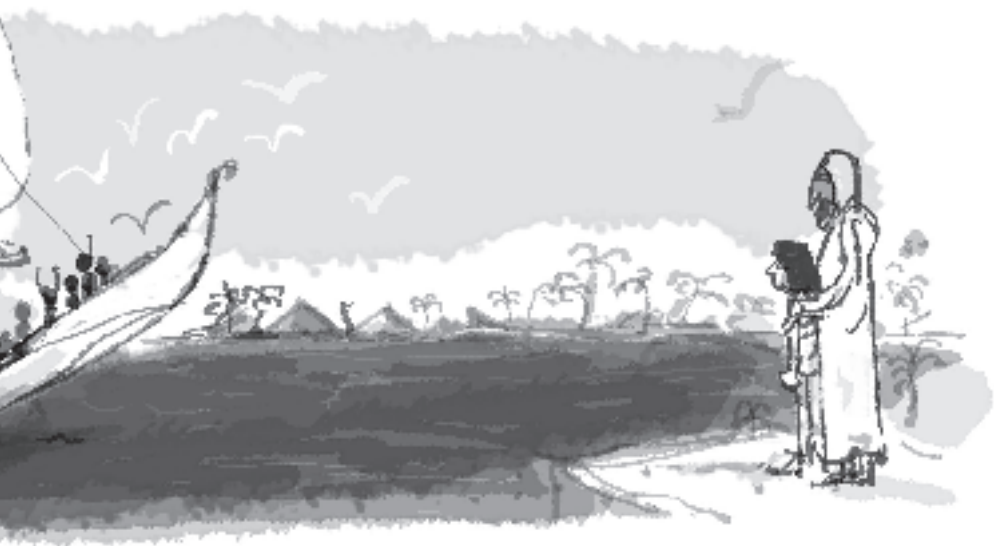
‘Goed onthouden,’ zei Hepsetsoet. ‘Maar ze



worden niet boos, hoor. Daar zorg ik wel voor.'

Darwishi wist dat. Iedere dag brandde Hepsetsoet wierook en mirre in de tempels om de goden te eren. Darwishi mocht dat niet zien, maar een keer was hij stiekem achter Hepsetsoet aangegaan. Hij had gezien hoe de hogepriester de geurige harsen bij de godenbeelden aanstak en voedsel voor hen neerzette, en daarna knielde en geheimzinnige spreuken sprak. Daardoor waren de goden goed voor hun land.

Maar goed, die wierook en mirre vond



Darwishi niet het belangrijkste. Hij was veel nieuwsgieriger naar Amboe. Amboe was de oudste zoon van hun bevriende koning uit het zuiden. Amboe was alles wat Darwishi ooit wilde worden. Groot, sterk, en voor niemand bang. Het was jammer dat hij helemaal in het land Kerma woonde. Maar Amboe zat op de boot en was er bijna. En hij nam altijd een cadeautje voor Darwishi mee!

Langzaam werden de zeilen groot. Nu zag Darwishi ook de roeipanen en de meeuwen op het

dek. Hij rende de heuvel af en wachtte ongeduldig bij de steigers. Amboe stond met zijn broertjes en zusjes voor op de boot en schreeuwde naar hem. Opeens plonsde hij in het water en zwom naar de kant. Even later omhelsden ze elkaar.

'Jij grote, kleine vriend,' zei Amboe, die Darwishi's taal had geleerd. Hij lachte en een rij parelwitte tanden liet zijn zwarte gezicht stralen. Amboe sloeg zijn arm om Darwishi heen en Darwishi voelde zich trots omdat de grote Amboe zijn vriend wilde zijn.

De bedienden brachten twee ezels en terwijl andere bedienden de geschenken begonnen uit te laden, reden de twee jongens vast naar het paleis.

Op Darwishi's kamer stond het extra bed voor Amboe al klaar.

De twee jongens doken erop en stoeiden tot ze moe waren.

'Vertel nog eens over jullie dieren. Die met die nekken, heb je die nog gezien?' hijgde Darwishi.

'Natuurlijk!' Amboe ging rechtop zitten en vertelde vol vuur over de dieren met zulke lange nekken dat ze uit de toppen van de bomen konden eten. En daarna over grijze beesten met een neus alsof iemand er een jaar aan had getrokken, en over dieren met hoorns op hun neus en huiden zo

dik als boomschors. 'Als je die boos maakt, lopen ze over je heen en ben je nog platter dan een stuk brood,' beweerde Amboe. 'En er zijn gestreepte paarden en zwarte apen met gezichten als mensen. En ik zag grijze apen met rode billen en een lange, rode neus!'

'Echt? Die wil ik ook zien! Ik wil een keer met jullie mee!' riep Darwishi.

'Als je groter bent,' beloofde Amboe. Daarna vertelde hij over het oerwoud. Dat was zo dichtbegroeid dat je er alleen met lange messen doorheen kon lopen. 'Daar wonen andere vrienden van ons. Sommige zijn kleiner dan jij, en andere zijn langer dan Hepsetsoet. Ze hebben andere goden, maar mijn vader zegt dat als de goden geen ruzie met elkaar maken, wij dat ook niet moeten doen. Daarom eren wij hen ook met ons eten en onze muziek. Al onze vrienden willen ons goud en onze stenen, en dat hebben we geruild tegen de mooiste cadeaus. En een van die cadeaus hebben we speciaal voor jou bewaard,' besloot Amboe.

'Voor mij? Wat is het?' vroeg Darwishi opgewonden.

'Dat zie je pas vanavond, op het feest,' zei Amboe.

Darwishi's ogen schitterden. Hij kon niet wachten tot het zover was.

Die avond trokken Darwishi's vader koning Achnetoet en zijn moeder Enisis hun mooiste kleren aan. Darwishi droeg een nieuwe lendeklap van het fijnste linnen en een kleine kroon met een blauwe steen erin.

Bedienden brachten gouden schalen vol geroosterde eend met honing en gedroogde vis met uien en vijgen naar de feestzaal. Op andere schalen lag vers fruit, brood en boter. Overal werd muziek gemaakt en iedereen at en praatte en lachte.

Eindelijk was het tijd voor de geschenken.



De dienaren brachten ze binnen op kussentjes.

Eerst deelde Achnetoet zijn cadeautjes uit. Hij had voor iedereen stenen kruikjes laten vullen met de beste oliën van hun land. Koning Bowobamba kreeg een granieten beeld van een vliegende vogel en koningin Nahamaia de duurste parfum die er bestond. Amboe en zijn broertjes en zusjes kregen houtgesneden boten en kleine

instrumentjes die rinkelden als je ermee schudde.

Daarna was het de beurt aan koning Bowobamba. Achnetoet kreeg een wit en een zwart beeld. Het witte was van de tand van een olifant en het zwarte van het zware, zwarte hout dat zonk in water. Enisis kreeg het vel van een luipaard en een zware gouden ketting.

Darwishi wipte op zijn stoel van ongeduld. 'En ik? En ik nou?' vroeg hij.

'Doe je ogen dicht,' zei Amboe.

Darwishi deed het en hij hoorde wat geschuif.



'Doe maar weer open.'

'Maashi! Is die voor mij?' riep Darwishi uitgelaten. Vol ontzag ging hij met zijn handen over een glanzende, houten trommel. De trommel was smal en hoog, en bespannen met het vel van een geit. In het hout waren figuren uitgesneden en aan touwtjes hingen een paar stoffen zakjes.

Darwishi roffelde er voorzichtig op. En toen



harder. Al snel werden zijn armen moe.

‘Daar moet je aan wennen,’ zei Amboe. ‘Kijk naar mij.’

Hij pakte een trommel van een van de muzikanten en begon te spelen. Het klonk alsof hij het al jaren deed.

Koning Bowobamba stond op en begon met een zware, diepe stem te zingen.





‘Zing jij ook, mam,’ fluisterde Darwishi. ‘Dat wil ik graag.’

Enisis knikte en ging naast Bowobamba staan. Haar stem was hoog en helder, en hun stemmen samen klonken zo mooi dat Darwishi het er warm van kreeg.

Achnetoet trok Darwishi tegen zich aan. ‘Je moeder kan zo mooi zingen,’ fluisterde hij trots.

‘Daarom heb ik haar vroeger uitgekozen uit duizenden meisjes. Die hadden grote ogen en gitzwarte haren. Maar de stem van je moeder is de mooiste van allemaal. Als je moeder zingt, hoor ik de hemel en de sterren. Dan word ik altijd weer blij. Snap je dat?’

‘Ja,’ fluisterde Darwishi terug. Hij snapte dat helemaal. Als hij groot was, zou hij ook een vrouw kiezen die mooi kon zingen.

Opeens begon Amboe sneller te trommelen. Darwishi pakte zijn eigen trommel en probeerde hem te volgen en iedereen begon te klappen. Hoe harder ze klaptten, hoe sneller Amboe speelde, alsof ze elkaar opzweepten.

Uit de nissen kwamen de kleine, donkere dansers uit de landen voorbij Kerma. Ze zongen en klaptten en dansten en lachten. Zelfs de oude Hepsetsoet die altijd kalm bleef klapte mee.

Het feest duurde tot diep in de nacht, toen de godin Noet de zon al lang had opgegeten, en die al halverwege haar lange buik was, op weg naar de andere kant van de wereld.



HOOFDSTUK 1

# DE aubade

Het was voorjaar en in de sloten kwaakten de kikkers. Er waren alweer lammetjes geboren en in het weekend zou het zelfs zomers warm worden. In de klas was iedereen uitgelaten. Nog een halfuurtje en dan konden ze twee dagen buiten spelen, voetballen of gewoon niks doen in de zon.

Opeens zwaaide de deur open en juffrouw Friek liep de klas in met een stapel boekjes. Ze ging voor het bord staan en het werd vanzelf stil.

‘Jongens en meisjes,’ begon ze plechtig. ‘Ik heb bijzonder leuk nieuws, dat raden jullie nooit.’

‘Jij ghaat naar andere school?’ vroeg Dummie nieuwsgierig.

In de klas klonk geproest en juffrouw Friek verschoot van kleur.

‘Stil, Dummie, dat is geen leuke grap,’ zei meester Krabbel waarschuwend.

‘Ik raad alleen maar leuke nieuws,’ zei Dummie.

Goos gaf hem een schop onder tafel. ‘Wat is het dan, juffrouw Friek?’ vroeg hij.

Juffrouw Friek keek vernietigend naar Dummie en schraapte haar keel. ‘Dat ga ik jullie nu vertellen. Zoals jullie weten is het over twee weken Koningsdag. Ik zit in het oranjecomité en de burgemeester heeft mij benoemd als hoofd voor het onderdeel amusement. En daar hebben jullie heel veel geluk mee.’

Iedereen staarde haar glazig aan. Alleen Anna-Lies leek te snappen waar het over ging, want die glunderde bijna nog harder dan juffrouw Friek zelf.

‘Wat is oranjekoppiethee?’ vroeg Dummie.

“‘Comité’ is commissie,” zei juffrouw Friek, alsof Dummie dat wel zou begrijpen. ‘En “amusement” betekent “vermaak”. Leuke dingen. Plezier.’

‘Jij ghaat pleziertje maken?’ vroeg Dummie ongelovig.

‘Stil jij. En nu komt het: De koning heeft besloten om zijn verjaardag te beginnen door ergens in het land de aubade in ontvangst te nemen. En hij heeft daarvoor Polderdam uitgekozen! Nou?’

‘Is de aubade een belangrijk cadeau?’ vroeg Ebbie.

‘Nee, dat zijn liedjes voor de jarige koning. Heeft iemand die wel eens gezongen?’

‘Ik!’ riep Dummie. ‘Lang zal ze léééven. In ghrote glóóriáááaa! Mááshi!’

‘Fout. En als je nou nog één keer door me heen praat, kun je nablijven,’ zei juffrouw Friek geërgerd. ‘Bij de aubade zingt iedereen het volkslied en andere oud-Hollandse liedjes. Dat gebeurt in het hele land ’s morgens vroeg op het stadhuis. En omdat de koning

hier komt, wil het oranjecomité de aubade dit jaar extra groots aanpakken. Onze aubade moet een feest worden dat de koning nog lang onthoudt. En daar gaat deze klas voor zorgen. Jongens en meisjes, jullie mogen voor de koning op het bordes van het stadhuis de aubade zingen.'

Iedereen keek nog glaziger. Het volkslied zingen voor de koning, daar ging niemand van juichen.

'Luister eens, het is een grote eer,' zei juffrouw Friek geïrriteerd. 'En de koning komt niet alleen. Er komen nog veel meer hoge gasten naar ons luisteren. Daarom wil ik goed voor de dag komen. Jullie krijgen allemaal een boekje met liedteksten. Ik wil dat jullie alle liedjes uit je hoofd leren, zodat we niet met dit boekje voor onze neus staan te zingen. De koning heeft een hekel aan zingende boekjes.' Ze lachte, maar de grap mislukte en niemand lachte mee. 'Dus vandaag nemen jullie de boekjes mee naar huis,' vervolgde ze weer kribbig. 'Volgende week zal meester Krabbel iedere dag met jullie oefenen en als iedereen de tekst kent, gaan jullie oefenen in tweestemmig zingen.'

'Ik gheb maar één stem,' zei Dummie.

'Hou toch eens je mond,' snauwde juffrouw Friek. 'Ik heb alles tot in de puntjes voorbereid. En omdat misschien niet iedereen de liedjes kent, gaan jullie er nu eerst naar luisteren.'

Ze deed een cd in de cd-speler en even later klonk de melodie van het volkslied. Daarna kwam er een ander liedje en toen nog een.

Ebbie draaide zich om en rolde met zijn ogen. Moesten ze dit gaan zingen?



‘Zijn er tot nu toe vragen?’ vroeg juffrouw Friek.

‘Wat is ghoge ghasen? Is die lange mensen?’ vroeg Dummie.

‘Nee. Belangrijke mensen,’ zei juffrouw Friek kort. ‘En ik ben nog niet klaar. Er is nog iets. De burgemeester en ik hebben besloten een extra element toe te voegen aan de aubade. Wij gaan tijdens de aubade niet alleen zingen. Iedereen die een instrument speelt mag voor de koning en koningin een solo doen.’ Juffrouw Friek knikte naar Anna-Lies. ‘Anna-Lies kent het Wilhelmus toevallig al. Omdat zij die dag natuurlijk eregast is, mag zij in ieder geval de eerste solo spelen. Anna-Lies, toe maar.’



Tot Goos' verbazing haalde Anna-Lies een koffer van de gang en haalde er een viool uit.

Ze legde de viool onder haar kin en streek met de stok over de snaren.

Anna-Lies kon het misschien best goed. Maar door

de viool werd het volkslied maar een treurig liedje.

‘Kunnen we geen andere liedjes doen?’ vroeg Ebbie, toen Anna-Lies eindelijk klaar was.

‘Nee. Bij Koningsdag hoort traditie.’

‘Waarom eigenlijk onze school?’ vroeg Goos.

‘Omdat ik het wil,’ zei Anna-Lies.

Goos zuchtte. Dat was dan duidelijk. Anna-Lies Stekelaar was de dochter van de burgemeester. En juffrouw Friek vond de burgemeester reuze-interessant. Die deed alles wat zij zeiden. Hun klas moest op Koningsdag die liedjes gaan zingen, zodat Anna-Lies aan de koning kon laten horen hoe goed ze viool kon spelen. Bomkak Dinges.

Meester Krabbel stond op. ‘Dank u wel, juffrouw Friek. Ik deel deze nog snel even uit en dan gaan we ermee aan de slag.’

Anna-Lies borg de viool weer op en juffrouw Friek verdween.

Meester Krabbel deelde de boekjes uit en nieuwsgierig sloeg Goos zijn boekje open. Het eerste liedje was het Wilhelmus. Dat duurde wel vier bladzijdes. Van de liedjes daarna had hij nog nooit gehoord.

In de klas begon iedereen te morren.

‘Moeten we dit allemaal uit ons blote hoofd leren?’

‘Dat zijn toch veel te ouderwetse liedjes?’

‘Ik begrijp niet eens wat daar staat.’

Meester Krabbel tikte op tafel. ‘Kom op, jongens. Dat heet traditie. Het Wilhelmus is het oudste volkslied ter wereld. De tekst en muziek zijn al meer dan 400 jaar oud.’



‘Het zijn wel 15 coupletten,’ mopperde Ebbie, die ze had geteld.

‘Omdat het een naamdicht is,’ zei meester Krabbel. ‘De beginletters van elk couplet vormen de naam van de koning.’

‘Koning gheet Willem van Nassov,’ spelde Dummie.

‘Willem van Nassou,’ verbeterde meester Krabbel. ‘Die v is oude spelling. En nu houden we erover op. Ga eerst maar weekend vieren. Leer voor maandag vast het eerste couplet. En denk allemaal even na over die solo.’

‘Wat is solo?’ vroeg Dummie.

‘Dat is dat je in je eentje op een instrument speelt, zoals Anna-Lies zojuist,’ zei meester Krabbel. ‘Wie heeft er een instrument thuis?’

Er gingen een paar vingers de lucht in.

‘En wie wil een solo spelen tijdens de aubade?’

Alle vingers gingen weer naar beneden en die van Dummie ging omhoog.

‘Maar dat kan niet. Je kunt niet spelen, als je geen instrument hebt,’ zei Anna-Lies kattig. ‘Dus dan ben ik de enige.’ Ze lachte tevreden.

De bel ging en meester Krabbel wenste iedereen een goed weekend.

Dummie bleef met zijn boekje in het lokaal. ‘Ik snap niet pittesik van ghekke woorden,’ zei hij. ‘Moet die echt allemaal in blote ghoofd?’

‘We zingen alleen het eerste en zesde couplet,’ beloofde meester Krabbel. ‘En Dummie, ik moet

je even waarschuwen. We gaan naar een feestje met de koning op het stadhuis. Dat betekent dat de burgemeester die dag gastheer is, en Anna-Lies is zijn dochter. Ik wil dat je zo goed mogelijk meedoet en het niet voor haar verpest.'

'Zij pest altijd mij,' zei Dummie verontwaardigd.  
'Zij is vijand!'

'Zo zeggen wij dat hier niet.'

'Oké. Zij is stomme watje,' zei Dummie.

'Dat zeggen we ook niet.'

'Ghemene spin... Lelijke krulkop...'

'Nee. Ze heet gewoon Anna-Lies. Ik houd jullie allebei in de gaten. En ga nu eerst maar eens een weekend buiten spelen,' lachte meester Krabbel. 'Tot volgende week!'



Anna-Lies stond nog met Lissy bij het fietsenhok.

‘Ik gha gheus wel solo doen,’ zei Dummie.

‘Misschien Klaas gheeft wel toeter voor mij. En anders ik neem deksels mee van pan, die is vrolijke gherrie.’

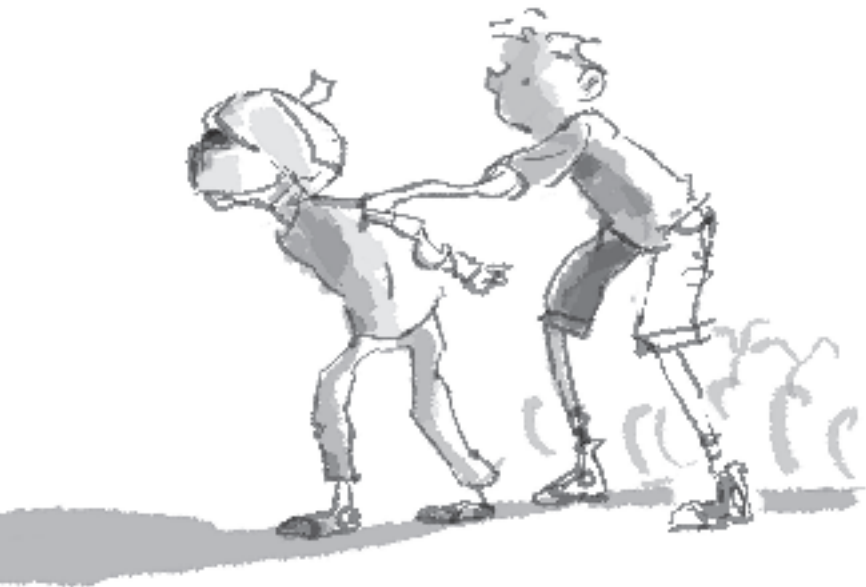
‘Bij de aubade hoort geen herrie. Als jij die dag verpest, moet je van school. Dat heeft juffrouw Friek al lang aan mijn moeder beloofd. Die dag is toevallig heel belangrijk voor mijn vader.’

‘Is belangrijk voor koning,’ zei Dummie.

‘Ja. Maar mijn vader krijgt een lintje. Dat weet hij nog niet, het is een verrassing.’

‘Krijgt hij strikje in ghaar?’ vroeg Dummie.

‘Nee, dommerd. Een lintje is een koninklijke medaille. Dat is hartstikke bijzonder. Dat heeft bijna niemand. Omdat mijn vader belangrijk is voor ons



land. Die krijgt hij van de koning.’

‘Wat kan jij mee?’

‘Op je kleren spelden, zodat iedereen het ziet.’

‘Wie wil nou stomme lintje. Ik krijg al ezel van koningin,’ zei Dummie.

Anna-Lies deed haar mond open, maar voordat ze iets kon zeggen, trok Goos Dummie weg.



Klaas zat in de keuken met thee.

‘Hallo jongens. Lekker weekend!’ zei hij opgewekt.

Dummie gooide zijn tas in een hoek. ‘Gheb jij instrument?’ vroeg hij.

‘Hoezo?’ vroeg Klaas.

‘Voor spelen op feestje van koning. Ghij komt ghier, met jarig. Anders ik moet zingen. Kijk ghier naar stomme boekje. Wij moet allemaal in blote ghoofd stoppen!’

Klaas sloeg het boekje open. ‘Aha. De aubade,’ zei hij. ‘Dat heb ik vroeger ook vaak gedaan. Dan ga je met zijn allen voor het stadhuis staan zingen. Komt de koning hier in Polderdam voor de aubade?’

‘Ja. Maar die liedjes, dat is toch ouderwets, pap,’ zei Goos.

‘Dat is traditie, jongen. In het hele land zingt iedereen voor de jarige koning. En daarna is het overal feest. Dat is toch hartstikke leuk?’

‘In mijn land ik word zelf koning. Zij moeten zingen voor mij,’ zei Dummie opstandig.

‘Maar dat weet niemand,’ zei Klaas.